

El castell és un notable exemplar de l'arquitectura civil gòtico-renaixentista i va ser declarat monument nacional el 1931. Manté en bona part l'estructura essencial del segle XIV, amb nombroses reformes de la primera meitat del segle XIV, efectuades per ordre de Miquel Sarriera, que van afectar la disposició interior i la decoració. Pels voltants de 1725, s'hi van fer altres reformes i més endavant, l'edifici va ser reconvertit en casa de pagès. És un edifici de dues plantes format per tres crugies, que junt amb l'església, emmarquen un petit pati interior de planta trapezial. La torre mestra, a ponent, és del segle XIV, de planta rectangular amb poques obertures gòtiques, espitlleres, merlets i pisos de fusta, però va ser aixecada sobre les restes d'una torre més antiga, amb aparell d'espiga a la seva base i reblerta interiorment. El pati central forma un conjunt arquitectònic i decoratiu d'una gran vàlua. Al centre hi ha un pou amb coll de pedra i una escala adossada als murs és l'accés a la part alta de l'edifici.

La llegenda

A les façanes hi ha un portal adovellat, escuts dels Sarriera, un parell de finestres coronelles gòtiques i una de renaixentista del 1533 amb l'emblema, el nom i la famosa inscripció de Miquel Sarriera. La fama d'aquest personatge ha arribat als nostres dies també a nivell popular, per les cites bíbliques que va fer gravar arreu del palau, als embigats, a les llindes i sobretot a les rajoles del paviment amb decoració blava. S'hi repeteix amb insistència: «Ego sum pecavi - Miquel Sarriera - 1533» (Jo sóc el que vaig pecar). Aquesta frase ha donat origen a la llegenda del castell, segons la qual, Sarriera, empès per la gelosia perquè creia que la seva muller l'enganyava, la va emparedar viva en un cambra del castell. Més tard va descobrir la falsedat de les seves sospites, però ja era massa tard. Llavors es va lliurar a la penitència i va fer posar les inscripcions que proclamen el seu pecat. S'ha comprovat històricament que Miquel Sarriera es va casar el 1538 amb Violant Margarida Sarroca, però no s'ha pogut esbrinar les circumstàncies de la seva mort.

A l'interior destaca la sala major, amb arcs de diafragma apuntats, les dependències baixes amb voltes i les diverses estances de la planta principal. L'emmerlat superior ha aparegut ben conservat en enderrocar un terrabastall tardà. Al palau es conserven encara algunes rajoles decorades. A l'entorn del palau i de l'església hi ha restes disperses de la muralla, alguns vestigis de la qual es troben entremig de les cases del poble. L'element més ben conservat és la torre-portal del NE, de planta quadrada i amb la porta adovellada. Es conserva una altra torre, cilíndrica, al SW del poble, encaixada entre cases. A ponent del palau resta un fragment de llenç espitllerat i un altre vora l'absis de l'església.

El 1269 va ser signat un conveni entre el bisbe de Girona i el senyor de Vulpellac sobre la fortalesa. El 1287 també se sap que n'era senyor Guillem de Palol, feudatari dels Peratallada. En el segle XIV el domini del castell pertanyia als Sant Sadurní i va passar, per matrimoni, a Guillem de Sarriera, qui l'any 1358 va comprar les jurisdiccions al comte d'Empúries.